

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Sk 2, 1 – 11

Text: Jer 20, 7 – 9 *Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl. Po celé dny jsem jen pro smích, každý se mi vysmívá. Sotvaže promluví, upím, přivolávám násilí a zhoubu, neboť Hospodinovo slovo mi přináší jen potupu a pošklebky po celé dny. Rekl jsem: "Nebudu je připomínat, už nebudu v jeho jménu mluvit", avšak je v mém srdci jak hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snášet, dál už nemohu.*

Začíná nový školní rok a mnoho učitelů si říká: „Já jsem vlastně nikdy učit nechtěl. Říkali, pojď mezi nás, tak jsem šel...“ Mezi nimi i jakýsi Jeremiáš. Ten říká: „Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl. Po celé dny jsem (třídě) jen pro smích, každý se mi vysmívá. Sotvaže promluví, upím, přivolávám násilí a zhoubu, neboť Hospodinovo slovo mi přináší jen potupu a pošklebky po celé dny.“ Učitelé a proroci mají mnoho společného, protože vykládají něco, co druzí často nejsou ochotni být jen vyslechnout, natož se podle toho řídit. A tak je pochopitelné, že prorok Jeremiáš není ze svého údělu nadšen. Právě totiž zažil drsnou šikanu od Pašchúra, prominentního syna kněze Iméra. Pašchúr dal Jeremiáše zbít a vsadit do klády. Když ho konečně z klády vysvobodil, Jeremiáš jen vztekle procedil mezi zuby: „Hospodin tě nepojmenoval Pašchúr, nýbrž Magor!“ (Jen čtete bibli, tam jsou zajímavé věci.)

Ptáte se, proč tedy ten šikanovaný Jeremiáš navzdory všemu stále prorokuje? Proč toho nenechal? I on sám si kladl takovou otázku a sám si na ni odpovídá. Píše: Rekl jsem: "Nebudu už Boží slovo připomínat, už nebudu v jeho jménu mluvit". Avšak je v mém srdci jak hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech!“ Jeremiáš je na tom podobně jako třeba apoštol Pavel, další velký misionář, který říká: „Nemohu se chlubit tím, že kážu evangelium; nemohu jinak, běda mně, kdybych nekázal.“

Co to je ten hořící oheň, který nutí proroky prorokovat, apoštoly zvěstovat, učitele učit, kazatele kázat? Apoštol Pavel povzbuzuje mladého kazatele Timotea slovy: „Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou. Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.“ A na jiném místě říká: „Plamen Ducha nezhášejte! Prorockými dary nepohrdejte.“ Má-li někdo od Pána Boha dar učit, kázat, zvěstovat, tak ať učí, káže a zvěstuje. Má-li v sobě ten dar, pak mu to prostě nedá a nemůže jinak, než ten dar rozvíjet, rozněcovat a rozdmýchávat jako oheň. Protože je to v něm, má to v sobě. Má to od Pána Boha.

A tak i my chceme, aby ti, kdo mají nějaké obdarování od Pána Boha, abyste ho rozvíjeli a nenechali se zastrašit, umlčet nebo zesměšnit. Je to těžké, protože člověk rád dělá věci, které mají kladnou odezvu. Jeremiáš ovšem kázal i přesto, že z toho neměl prospěch, nýbrž posměch.

Má-li však služebník zdravou sebereflexi, ví dobře, že na jeho úkol lidské síly nestačí. I Jeremiáš dospěl do bodu, kdy si řekl: „Jsem vyčerpán tím, co musím snášet, dál už nemohu.“ Končím. Přesto si prorok uvědomuje: „Ale Hospodin je se mnou jako přesilný bohatýr!“ Takže co? Mám pověsit svou službu na hřebík?

Bratři a sestry, kde máme jako Boží služebníci brát sílu ke službě? V jistém smyslu máme skutečně svou křečovitou službu pustit z rukou a pověsit ji na hřebík. Totiž na hřebík, kterým byl Kristus připevněn ke kříži. Tzn. svázat svou službu s Kristem, s Kristovým křížem, údělem, s jeho službou a s jeho obětí. Kristův kříž nás bude posilovat, protože Kristus právě svým křížem dosáhl vítězství, dal své službě smysl a spasil mnohé. My ovšem nejsme spasitelé světa, ale ve spojení s Kristem máme naději, že naše služba není v Pánu marná. Kéž nás všechny tato víra posiluje a povzbuzuje k tomu, abychom v sobě rozněcovali oheň Božího daru. Vždyť všichni nějaký ten Boží dar v sobě skrýváme.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty jsi hlava a jsme částí tvého těla, totiž církve. Každý z nás máme svoji funkci a úkol. Dej nám všem víru, že naše práce není marná. Amen.*